

Nr 280.

Av herr **Linder**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändring i vissa delar av lagen den 29 juni 1923 (nr 286) om sparbanker.

I 1935 års sparbankssakkunnigas betänkande har framlagts förslag till bestämmelser av stor betydelse för sparbankernas samhällsgagnande verksamhet, nämligen ifråga om sparbankernas möjlighet att av vinstmedel bevilja anslag till allmännyttiga ändamål. De sakkunniga hava föreslagit ett sådant tillägg till nuvarande bestämmelser i § 35 av gällande sparbankslag, att även de sparbanker, vilkas egna fonder icke uppgå till 10 % av insättarnas medel, skulle beredas tillfälle att i begränsad omfattning lämna anslag av ifrågavarande art. De sakkunniga framhålla sålunda, att det även för sagda sparbanker lär kunna te sig som ett starkt önskemål att av vinstmedel kunna bortskänka mindre belopp. Under förutsättning att medgivande härtill strängt begränsades till omfattningen, ansågo de sakkunniga, att detsamma näppeligen kunde anses innebära några betänkligheter med hänsyn till sparbankernas soliditet. De sakkunniga föreslogo, att sparbanker, varom nu vore fråga, måtte i anslag kunna anvisa intill fem procent av vad av årsvinsten icke användes för annat förut i ovannämnda paragraf nämnt ändamål än avsättning till reservfond. Anslagen skulle i enlighet med nuvarande bestämmelser icke få avse annat allmännyttigt eller välgörande ändamål än sådant, som icke skall tillgodoses genom skattebidrag.

Svenska sparbanksföreningen har i avgivet yttrande uttalat stort intresse för de sakkunnigas förslag i denna del men framhållit önskemålet, att sparbanks huvudmän skulle helt eller delvis åt sparbankens styrelse kunna delegera sin beslutanderätt beträffande användandet av ifrågavarande anslag och att beslutet skulle underställas länsstyrelsens prövning. Föreningen ansåg, att man därigenom skulle finna den lämpligaste användningen för medlen. Det inträffade nämligen ej sällan, att emellan huvudmännens sammanträden yppade sig aktuella behov, som krävde uppoffringar av såväl det allmänna som av enskilda och för sådana fall skulle det vara önskligt, att medel funnos reserverade.

I den till årets riksdag framlagda propositionen nr 243 har emellertid Kungl. Maj:t i syfte att i största möjliga utsträckning begränsa ändringen av sparbankslagen icke medtagit ifrågavarande tillägg till § 35.

I de yttranden, som avgivits över sakkunnigeförslaget i nu ifrågavarande avseende, hava såväl sparbanksinspektionen som flertalet myndigheter tillstyrkt föreslagen ändring av sparbankernas anslagsrätt enligt § 35 i gäl-

lande sparbankslag, enär de funnit, att sparbankerna härigenom skulle i större utsträckning verksamt kunna gagna det allmänna.

Jag får därför hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla om förslag till nästa års riksdag till sådan ändring av 35 § i lagen om sparbanker den 29 juni 1923 att även de sparbanker, vilkas egna fonder ej uppgå till 10 procent av insättarnas medel, beredas tillfälle att i begränsad omfattning lämna anslag till sådant allmännyttigt eller välgörande ändamål, som ej på grund av gällande författning skall tillgodoses genom skattebidrag.

Stockholm den 6 april 1937.

William Linder.
